

Sygn. akt V W 4271/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Grzędziński

Protokolant: sekr. sądowy Przemysław Dominik

Z udziałem oskarżyciela publicznego A. W. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 stycznia 2017 r. sprawy **K. S.**, s. E. i H., ur. (...) w W.

oskarżonego o to że:

prowadząc jednoosobowo działalność gospodarczą w W., w okresie od 08.02.2011 do 29.12.2015 uporczywie nie wpłacał w terminie określonym w art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 20.11.1998r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz.U nr 144, poz.930 z późn. zm.), tj. do dnia siódmego każdego miesiąca za miesiąc ubiegły, a za grudzień- w terminie do 28 grudnia roku podatkowego w którym powstał obowiązek podatkowy, podatku dochodowego od osób fizycznych w formie karty podatkowej na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) za okres od stycznia 2011 roku do grudnia 2015 roku w łącznej kwocie 14.784,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks

orzeka

I. Oskarżonego K. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 1500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych.

II. Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. W. (2) kwotę 864 (osiemset sześćdziesiąt cztery) zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego K. S..

III. Zwalnia oskarżonego z opłaty i kosztów postępowania.

Sygn. akt V W 4271/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. prowadzi działalność gospodarczą z siedzibą w W. przy ul. (...). W związku z prowadzoną działalnością podlegał on obowiązkowi podatkowemu wynikającemu z ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Mimo to, w okresie od dnia 8 lutego 2011 roku do dnia 29 grudnia 2015 roku uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) przy ul. (...) w W. podatku dochodowego od osób fizycznych w formie karty podatkowej za okres od stycznia 2011 roku do grudnia 2015 roku w łącznej kwocie 14.784 zł.

Z uwagi na to, iż nie można było ustalić miejsca pobytu K. S. w kraju, postanowieniem z dnia 24 sierpnia 2016 r. finansowy organ dochodzenia – Trzeci Urząd Skarbowy (...) w W. zastosował wobec K. S. tryb postępowania w stosunku do nieobecnych ze względu na zaistnienie przesłanek określonych w art. 173 § 1 kks w zw. z art. 175 § kks.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- 1) zawiadomienia (k. 1-3);
- 2) list zaległości (k. 4-9);
- 3) informacji (k. 10-13, 81-82, 98-99);
- 4) decyzji podatkowych (k. 29-33).

Oskarżony **K. S.** nie był przesłuchiwany w toku postępowania albowiem z uwagi na fakt, iż nie ustalono miejsca jego pobytu, na podstawie art. 173 § 1 kks i art. 175 § 1 kks zastosowano wobec niego postępowanie w stosunku do nieobecnych.

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego, wina i sprawstwo oskarżonego K. S. w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu nie budzi wątpliwości.

Jest oczywistym, iż to K. S., jako prowadzący jednoosobową działalność gospodarczą, w okresach wskazanych w akcie oskarżenia był odpowiedzialny za rozliczanie się z zobowiązań podatkowych. Miał on możliwość podejmowania samodzielnych decyzji gospodarczych, w tym decyzji finansowych i był odpowiedzialny za prawidłowe i terminowe wpłacanie na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) przy ul. (...) w W. podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Jednocześnie nie ma wątpliwości co do wysokości zaległości podatkowych, gdyż wynikają one wprost z prawomocnych decyzji podatkowych, których kopie znajdują się w aktach sprawy.

Wiarygodny dowód w sprawie stanowiły ponadto ujawnione na rozprawie dokumenty, ich treści nie budziły wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy ani nie były kwestionowane przez strony.

W sprawie niniejszej oskarżonemu zarzucono popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks. Wykroczenie uporczywego naruszania terminu wpłaty podatku, ujęte w art. 57 § 1 kks, polega na uporczywym nie wpłacaniu w terminie dowolnego podatku. Uporczywość przejawia się zaś w wielokrotnym naruszaniu obowiązku terminowej wpłaty podatku, pomimo możliwości dokonania wpłaty. W myśl art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, podatnicy płacą podatek dochodowy w formie karty podatkowej, pomniejszony o zapłaconą składkę na ubezpieczenie zdrowotne, bez wezwania w terminie do dnia siódmego każdego miesiąca za miesiąc ubiegły, a za grudzień - w terminie do dnia 28 grudnia roku podatkowego, na rachunek urzędu skarbowego.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wskazane w art. 57 § 1 kks i dopuścił się tym samym popełnienia zarzucanego mu wykroczenia skarbowego. Bezsporny pozostaje bowiem fakt, iż K. S. we wskazanych w akcie oskarżenia okresach nie wpłacał terminowo na rachunek Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) przy ul. (...) w W. należnego podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, pomimo obowiązku wynikającego z powołanego wyżej art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne. Jednocześnie biorąc pod uwagę okres, w jakim oskarżony nie dopełnił wymaganego obowiązku, bez wątplenia stwierdzić należy, iż jego zachowanie cechowała uporczywość (przemawia za tym przede wszystkim cykliczność zachowań podatnika, co w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przemawia za zaistnieniem znamienia uporczywości, por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. I KZP 11/13, OSNKW 2014/1//3). Należy przy tym

podkreślić, że nie ma tu podstawowego znaczenia kondycja finansowa oskarżonego, to czy posiadał środki finansowe na zapłatę podatków oraz powody nieopłacenia należnych podatków w ustawowych terminach. W tym miejscu warto przywołać uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., sygn. I KZP 2/03, OSNKW 2003/5-6/57, gdzie trafnie zauważono, że „nie można do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł, jak do rozliczeń cywilnoprawnych, których naruszenie stanowi przestępstwo (np. do uporczywego uchylania się od płacenia alimentów). Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki. Uwzględnić też należy, że prawo podatkowe przewiduje, na wniosek zainteresowanego, złożony z odpowiednim wyprzedzeniem, odraczanie płatności i rozkładanie na raty należności podatkowych, w tym i zaległości podatkowych, gdy ważny interes podatnika za tym przemawia (art. 48 ustawy - Ordynacja podatkowa z 1997 r.). Tym samym podatnik, nie mogąc uregulować w terminie podatku, ma prawne instrumenty dla zmiany terminu jego płatności. Jeżeli uzyska on odroczenie płatności lub rozłożenie podatku na raty, to reguluje go w nowym, ustalonym przez organ podatkowy, terminie. Nie popełnia zatem wówczas wykroczenia określonego w art. 57 kks”.

Od strony podmiotowej czyn oskarżonego charakteryzuje wina umyślna. Oskarżony będąc osobą dorosłą, prowadzącą działalność gospodarczą przez co najmniej kilka lat, zdawał sobie sprawę z ciężących na nim obowiązków podatkowych, jak również rozumiał istotę podatku dochodowego, z którym spotkać się musiał każdy przedsiębiorca działający na terenie kraju. Tym samym nie ma wątpliwości, że chciał popełnić czyn zabroniony w rozumieniu art. 4 § 2 kks.

Od strony przedmiotowej o przyjętej kwalifikacji zadecydował fakt wielokrotnego i powtarzającego się nie wpłacania w ustawowym terminie podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, jakiego w okresie od dnia 8 lutego 2011 roku do dnia 29 grudnia 2015 roku, czyli w okresie prawie pięcioletnim, dopuścił się K. S. oraz fakt, iż oskarżony nie podjął żadnych prób ugodowego rozwiązania sprawy niezapłaconego podatku, w postaci np. wniosku o odroczenie płatności, co potwierdza pośrednio fakt zupełnego braku kontaktu z Urzędem Skarbowym (który w finale był zmuszony do zastosowania postępowania w stosunku do nieobecnych).

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu Sąd uznał, iż jest ona poważna. Na taką ocenę wpływ miało działanie oskarżonego charakteryzujące się winą umyślną oraz skutkujące uszczupleniem należności publicznoprawnych w postaci podatku dochodowego w niebagatelnej wysokości 14.784 zł. Oskarżony z uwagi na to, iż zdecydował się na prowadzenie działalności gospodarczej, winien w sposób rzetelny zajmować się sprawami finansowymi, zdając sobie sprawę z obowiązku płacenia podatków oraz interesować się tym, w jakich wysokościach i w jakich terminach winien takie zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego regulować.

Sąd jako okoliczność łagodzącą odpowiedzialność karną oskarżonego przyjął jego dotychczasową niekaralność sądową (k. 36).

Mając na uwadze stopień zawinienia K. S., społeczną szkodliwość jego czynu oraz powołaną okoliczność łagodzącą, Sąd uznał, iż sprawiedliwą, wyważoną i uwzględniającą elementy przedmiotowe, jak też podmiotowe charakteryzujące czyn oskarżonego, a nadto cele ogólnie oraz indywidualnie – prewencyjne, jest kara 1.500 złotych grzywny. W sytuacji, gdy maksymalna sankcja za wykroczenie z art. 57 § 1 kks wynosi obecnie ponad 30.000 zł (art. 48 § 1 kks), wymierzona oskarżonemu karę trudno uznać za zbyt surową. Jednocześnie kara ta w żadnym wypadku nie mogła być niższa, gdyż nie przemawia za tym zachowanie oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego i brak starań o zapobieżenie uszczuplenia należności publicznoprawnej lub jej wyrównanie (art. 13 § 1 kks), co doskonale obrazuje lista narastających ciągle zaległości podatkowych (k. 98 – 99 akt); ponadto niższa kara kłóciłaby się z wysokością zaległości podatkowej w nie symbolicznej przeciw kwocie prawie 15.000 zł. W ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta jest w pełni adekwatna do stopnia winy sprawcy oraz do stopnia społecznej szkodliwości jego czynu.

W punkcie II wyroku Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy Prawo o adwokaturze oraz § 11 ust. 2 pkt 1 i § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. W. (2) kwotę 864 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego.

Mając na uwadze art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku zapłaty w całości opłaty i kosztów postępowania.